

et Hans, keda temma auustas ja armastas jo enne sedda, nenda olli teinud; ommeti läks veel temma ennese jure kulumä, kui kauaks tedda olli wótnud, ja kaks ehk annaks jälle ärra. Hans ja Ewa vastasid ühtlasi: „Ei meie anna tedda ärra! Heile olleme „mollemad kitterikus Jummalale tootanud tedda meile „lapseks wóttia, ja nüüd on ta meie laps.“ Ja veike Trino hakkas Ewa ümber pöliwede, et ei tahtnud lahkuda.

Öppetaja ütles siis: Ma näan kül, et minna ei sa tedda teie käest ärrawóttia; peale sedda sate teie ka parreminne tedda õigeks töteggiaks ja waggaks inimesseks kasvatama, kui minna jeuaksin omma ammeti tõ körwas; agga minna lubban temma toiduseks teile igga aasta tündri rukkit maksta, kuni temma tuggewamaks saab. Moisa wannemad lubbasid teisel päeval tallitaja läbbi kaks tündrit rukkit aastas anda, kuni Trino asjalisseks kasnud.

Hans ja Ewa vastasid: „Meie olleme tedda oma lapseks wótnud, ja lodame isse omma lapsi ja siis ka tedda Jumala abiga toita ja kasvatada; „mu käest meie ei olle seks abbi körva noudnud, „egga tabba kogoni sedda wastowóttia, et meie tootaminne ei lähhe tühjaks.“

Öppetaja panni nende suurt Jumala kattust immeksi, tannas neid, jättis neid Jummalaga ja läks koio. Pärast andsid öppetaja ja moisa wannem, kes

isse ka ei tahtnud omma lubbamist tagga sii wóttia, igga aasta lubbatud wilja hindu Trino nimme peále joostma, et temmale piddi kätte antama, kui kord peaks mehheli sama.

Weike Trino olli kül väeti ja alles rummal, agga siiski jo kange walletama, ussin soimama ja vanduma, ja kariwal wastopannema. Kui Hans ja Ewa sedda tundsid ärra, siis ütlesid: Jännimenne öppib pea kurja, ja tuttaminne kui heat. Rummalas tabwas pole omma last hea pole juhhatanud, vaid on isse kurja temmale näitnud. Aga enne kui temma nüüd teisi rikkub ärra, parrandagem tedda holega. Hans toi hea witsa tuppa ja ütles teiste laste kuuldes: Rule, Trino! kui sa veel kord walletad, soimad, wannud, ehk lässo wasto panned, siis on sul siin wastus walmis! Trino watis veeruti ümberringi ja tunniistas sellega, et temmas olli kangu süddames. Selsammal öhtul jo hakkas Trino jälle soimama ja walletas Ewa wasto, kes tedda sepärrast nomis. Hans toudis ülles, ei lausund sanna, wóttis witsa kätte ja andis lapsele monne kibbeda hopi, agga keik tassase melega. Trino kippus essite naerma, nenda kui ommas kangusses olli öppind tegema, kui enne sure wihhaga temmale witso anti; agga nüüd watis Hanso silmi, kust polnud wihha tunda ühtegi, ja teised lapset joostid keik hitmoga Ewa jure; — ja Trino passus nuttes andeks. — Kui Trino pärast